

Noah az éjszaka közepén riadt fel, és az első dolga az volt, hogy fürdőbe menjen, elzárni a csapokat. Úgy érezte, megfullad a szobájában, ki kellett jutnia a levegőre. Kibotorkált a szobából, a folyosó végén pedig talált egy erkélyt.

Az erkélyen azonban már volt valaki. Noah megtorpant az ajtóban, mikor meglátta, hogy az egyik herceg támaszkodik az erkély korlátjának. Talán Liam herceg, a fiatalabbik, de Noah nem tudta eldönteni. A két fiú nagyon hasonlított egymásra, ráadásul még csak egy napja ismeri őket.

A herceg viszont meghallhatta Noah-t, mert megfordult, mielőtt Noah eldönthette volna, hogy visszaforduljon-e.

– Noah – ejtette ki a fiú nevét mosolyogva. – Nem tudsz aludni?

Noah nem tudta, mit válaszoljon, sem azt, hogyan, mi a megfelelő megszólítás, ha az ember az éjszaka közepén belebotlik egy hercegbe, akinek még a nevében sem biztos, egy olyan országban, amiről egész életében azt hitte, hogy sosem fogja látni, amiről mindenféle történetet hallott? Inkább csak némán megrázta a fejét, mire a herceg elmosolyodott.

– Honvágyad van? Nehéz lehet... – a herceg egyszer csak elhallgatott. – Zaklatottnak tűnsz.

Noah nem tudta, mit feleljen. Az iskolatársait sosem érdekelte, mi van vele, erre egy igazi herceg meg őszintén érdeklődne felőle? Ugyan.

– Jól vagyok – nyögte ki. – Köszönöm – tette hozzá az illem kedvéért.

A herceg erre elvigyorodott, majd pár lépéssel közelebb jött Noah-hoz.

– Először is, ha nincsenek jelen a szüleim, nyugodtan beszélhetsz normálisan velem, semmi szükség erre a fene nagy udvariasságra – mondta, majd mikor Noah elé ért, közelebb hajolt, hogy a fülébe suttoghasson. – Másodszor, még nem tudod, de ha hazudni akarsz az ég gyermekének, jobb, ha magad is elhiszed amit mondasz, mert ha nem, a levegő megsűgja nekünk.

Noah ereiben meghűlt a vér, egy pillanatra azt hitte, a herceg dühös rá, de amikor elhúzódott tőle, az arca enyhe jókedvet sugárzott, mintha szórakoztatná valami. Noah nyelt egyet.

– Én... nem biztos, hogy beszélni akarok róla – mondta ki a legőszintébb választ, amivel szolgálhatott. Majd, hogy elterelje a témát, kockáztatva, hogy bunkónak tartja a másik, megkérdezte: – Hogy is hívnak? Liam? Vagy Connor?

A herceg erre halkán elnevette magát.

– Nahát, nem sokan vannak, akik nem tudnak bennünket megkülönböztetni, még kevesebben, akik ezt be is ismerik. De megértem, végülis csak tegnap találkoztunk – fordult el kissé, a kezét a nadrágja zsebébe dugva.

Noah-nak csak most tűnt fel, hogy míg ő az átizzadt pizsamájában jött ki, a herceg teljesen fel van öltözve, elegáns nadrágban és ingben, mint aki nem is feküdt le aludni.

– Szóval? – firtatta Noah a választ. – Mégiscsak tudnom kellene, hogyan szólítsalak.

Erre a herceg ránézett és elmosolyodott.

– Liam vagyok. A tartalék – tette hozzá vigyorogva.

Tartalék. Milyen furcsa szó egy fiúra. Ráadásul gondterheltnek is tűnt.

– És te miért vagy ébren? – csúszott ki a száján a kérdés.

Liam szemében meglepetés villant, hogy egy szempillantással később el is tűnjön az arcáról.

– Aligha számít. Különben te sem válaszoltál rendesen nekem. Miért vagy zaklatott?

– Miért érdekel? – kérdezett vissza Noah csípőből.

Mintha Liam elgondolkodott volna egy pillanatra, hogy mi is a megfelelő válasz.

– Miért ne érdekelne?

– Biztos vagyok benne, hogy van jobb dolgod is, mint velem foglalkozni – vont vállat Noah őszintén.

– Igazad van. Ezermillió teendőm van itt a csillagos ég alatt állva, miközben a sötétbe bámulok – forgatta a szemét Liam.

Noah egyik lábáról a másikra állt.

– Úgy értem, valami csak ébren tart téged, hogy itt ácsorogsz, ahelyett, hogy aludnál.

– Arra még nem gondoltál, hogy... – elhallgatott, megrázta a fejét, majd a sötét hajába túrt. – Tudod mit, mindegy. Bemegyek – indult el az ajtó felé gondterhelten.

Ahogy elhaladt mellette Noah-t megcsapta az illata, amiben könnyű virágillat keveredett a friss levegővel.

– Várj! – szólt utána. – Én csak... nem vagyok hozzászokva, hogy bárkit is érdekelne, mi van velem. És... – beharapta az ajkát, nem tudta, el akarja-e mondani, nem tudta, a másik mit fog reagálni, és nem volt biztos benne, hogy el bírja viselni, ha kineveti, vagy kigúnyolja.

Liam közelebb lépett, próbálta elkapni a tekintetét, a borostyánsárga szempár őszinte érdeklődést tükrözött.

– Nem azért kérdezem, hogy visszaéljek vele – válaszolta meg a kimondatlan kérdését Liam, miközben egy kellemesen meleg szellő cirógatta meg Noah-t.

– Ezt te csináltad? – kérdezte, Liam pedig aprót bólintott. – Tudnád még egyszer? – kérte. Eddig nem is tudatosult benne, hogy fázik.

Liam újabb fuvallatokat küldött felé, Noah pedig önkéntelenül is beszélni kezdett.

– Rémálmom volt. Vagyis nem álom, csak egy emlék. Én... majdnem megöltem valakit -
suttogta.

A herceg szeme megvillant.

– Hogyan? Fulladás? – kérdezte halkan.

Noah bólintott.

– Vízben voltatok?

– Egy uszodában. Igazából csak ő volt a vízben. Én kint álltam. És... beszólogatott, nem csak akkor, hanem állandóan, de akkor valamiért... egyszerűen elpattant bennem valami és... majdnem megfulladt. Pedig nem akartam, esküszöm – bicsaklott meg a hangja.

– Tudom, Noah, tudom – érintette meg a vállát Liam. – Az erőnkkel bánni nem egyszerű, neked pedig senki nem tanította meg. De majd belejössz te is.

Noah reszketeg lélegzetet vett. Néhány könnyecsepp utat akart törni magának, de nem volt hajlandó engedni nekik. Elfordult és maga köré fonta a karjait. Mély levegőket vett, és meg mert volna esküdni rá, hogy a levegő vigasztalóan öleli körül.

– Nem adom tovább – szólalt meg Liam halkan.

Noah később nem tudta volna megmondani, hogy percek vagy órák teltek el, amíg csendben bámultak az éjszakába, míg Liam meg nem szólalt.

– Várod a holnapot?

– A holnapot? – ráncolta a homlokát Noah.

– Tudod, sulí, órák, meg minden.

Noah önkéntelenül is elhúzta a száját. Bármilyen szívesebben csinált volna ahelyett, hogy másnap iskolába menjen. Ő lesz az új diák, aki kilóg, mert nem itt nőtt fel, mert nem tud semmit, mert más. A könnyű célpont, mint annyiszor korábban.

– Mi az? – kérdezte Liam a fintorát látva.

– Nem mondanám, hogy várom a holnapot. Én leszek az új diák...

– Meg mi a bátyámmal – tette hozzá Liam. – Korábban mi sem jártunk suliba, itthon tanítottak minket. Nem leszel egyedül.

– De... Mi lesz, ha valaki megkérdezi, honnan jöttem, meg, hogy.. tudod.

– Azt nyugodtan elmondhatod, hogy az emberek között nőttél fel, ha pedig olyat kérdeznek, amit nem akarsz elmondani, mondd meg, hogy nem akarsz róla beszélni, vagy tereld el a témát. De én is ott leszek, úgyis magamra irányítom a figyelmet – kacsintott rá Liam. – Ráadásul Con is ott lesz. Mindenki rá figyel majd.